

DŽOZEFINA ANDŽELINI

Boginja

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Josephine Angelini
GODDESS

Copyright © 2013 by Josephine Angelini
Translation copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Svom mužu Albertu.
Ti si kriv za ovo.

PRVO POGLAVLJE

Helen nagađa da je ono što vidi sleva reka Stiks. Huč-na struja, prošarana ledenim santama. Niko se ne usuđuje da je prepliva. Osetivši se zarobljeno, ona zahrama ukrug. Brzo prelazi pogledom po horizontu i vidi da na jalovom terenu nema nikoga.

„Dodavola“, opsova napuklim glasom. Glasne žice joj nisu sasvim zacelile. Arej joj je prerezao vrat pre manje od jednog sata, ali lakše joj je kad psuje iako je i dalje boli kad progovori. „Uobičajeno.“

Malopre je obećala nešto prijatelju Zaku. Umro joj je na rukama i zaklela se da će se postarati da pije iz reke radosti. Zak se žrtvovao da bi joj pomogao i poslednjim dahom joj je dao nagoveštaj koji joj je omogućio da ubije Automedona i spase Lukasa i Oriona.

Helen namerava da održi obećanje makar nosila Zaka do obale reke radosti u Jelisejskim poljima – iako su joj rebra slomljena, noga iskrivljena i ima brojne povrede. Međutim, iz njoj nepoznatog razloga, ne uspeva da se kreće Podzemnim svetom kao uvek. U normalnim okolnostima je dovoljno samo da naglas kaže šta želi i to se dogodi.

Ona je silaznica, što znači da je od onih veoma retkih potomaka koji u Podzemni svet silaze i fizički a ne samo duhom. Čak u izvesnoj meri može da vlada okruženjem, ali, naravno, kad joj je taj dar najpotrebniji – on zataji. To je tako *grčki*. Helen najviše mrzi što joj je život, budući da je potomak, ispunjen zastrašujućom količinom ironije.

Osujećeno skupi izudarane usne i promuklo povika prema praznom nebu. „*Rekla sam* – hoću da se pojavim pored Zakove duše!“

„Njegova duša je kod mene, nećako.“

Helen se brzo okrete i nekoliko koraka iza sebe ugleda gospodara Podzemnog sveta, onako visokog i samouverenog. Had je okružen senkama koje se razilaze kao da prsti izmaglice popuštaju stisak. Šlem tame i nekoliko metara crne toge sakrivaju mu veći deo lica, ali vide mu se pune usne i četvrtasta brada. Ostatak toge opasuje mu telo kao ukras. Nagi su mu polovina glatkih grudi i snažnih ruku i nogu. Helen proguta knedlu i pokuša da fokusira otekale oči.

„Sedi, molim te. Pre nego što se srušiš“, reče Had blago. Pojaviše se dve jednostavne stolice na sklapanje. Helen spusti izudarano telo na jednu, a on se smesti u drugu. „Povređena si. Zašto si došla ovamo kad bi trebalo da se oporavljaš?“

„Moram da odvedem prijatelja u raj. Tamo mu je mesto.“ Glas joj zadrhta od straha iako je Had nikad nije povredio. Za razliku od Areja, koji ju je malopre mučio, Had je uvek bio veoma fin. Međutim, ipak je gospodar mrtvih i aveti šapuću u senkama oko njega.

„Zašto misliš da znaš gde Zakova duša pripada?“, upita je.

„Bio je junak... Ne u početku, jer je još bio seronja. Ali na kraju je ispao junak, a upravo to je važno, zar ne? A junaci odlaze u Jelisejska polja.“

„Nisam pitao za Zakovu hrabrost“, podseti je nežno. „Pitao sam: zbog čega si *ti* dostojna da sudiš o njegovoj duši?“

„Ja... molim?“, bubnu Helen zbunjeno. Noćas je dobila previše udaraca u glavu te sporije shvata. „Slušaj, nisam došla ovamo da bilo kome sudim. Obećala sam nešto i samo hoću da održim obećanje.“

„Ali ja sam taj koji ovde odlučuje. Nisi ti.“

Helen nema odgovor na to. Ovo je njegov svet. Može samo da ga molećivo gleda.

Hadove meke usne izviše se u osmejak dok je razmišljao o njenim rečima. „Pokazala si da si saosećajna kad si oslobočila Furijske. To je dobar početak, ali bojim se da saosećanje nije dovoljno, Helen. Treba da ispoljiš i zdrav razum.“

„Zar su Furijske bile ispit?“ Optužujući prizvuk joj se prikrao u glas kad se setila šta su ona i Orion preživeli na njenom poslednjem zadatku u Podzemnom svetu. Još više se naljutila kad se setila šta su Furijske preživele. Ako su se te tri devojčice mučile hiljadama godina samo da bi dokazale kako je Helen saosećajna, onda nešto zaista ne štima u kosmosu.

„Ispit.“ Hadove divne usne ogorčeno su se izvile kad je izgovorio tu reč, kao da joj je pročitao misli i složio se s njom. „Ako je život ispit, ko ga ocenjuje?“

„Ti?“

„I dalje ne razumeš.“ Uzdahnuo je. „Ne razumeš ni šta je ovo.“ Pokazao je na zemlju oko sebe, misleći na Podzemni svet. „A ni šta si. Zovu te silaznica zato što možeš da dođeš ovamo kad hoćeš, ali sposobnost da uđeš u Podzemni svet najmanji je pokazatelj tvoje moći. Još ne shvataš šta si ti da bi mogla da sudiš drugima.“

„Onda mi pomoz.“ Delovao je tako tužno, tako utučeno zbog sudbine koja mu je dodeljena. Odjednom je strahovito poževela da mu vidi oči i nagla se bliže njemu, pokušavajući da vidi ispod tkanine koja mu zaklanja lice. „Želim da shvatim.“

Senke su se ponovo pojavile i sakrile ga, mrmljajući o žalosti mrtvih. Utroba joj se sledila. Setila se reči proročanstva o Tiraninu – *rođen u ogorčenosti*. Uspravila se.

„Majstori senki“, prošaputa Helen. „Dobijaju li moć od tebe?“

„Pre mnogo godina je jedna žena po imenu Morgana la Fej iz Tebanske kuće imala isti dar kao ti – dar koji omogućava dolazak u Podzemni svet. Rodila mi je sina nazvanog Mordred i otad moje breme muči Tebansku kuću.“ Tužno je začutao pa ustao i pružio joj ruku. Prihvatila ju je i pustila da joj pomogne da ustane. „Sad moraš da se vratiš. Dođi kod mene kad god hoćeš, nećako, i daću sve od sebe da ti pomognem da razumeš.“ Had nakrivi glavu i tiho se nasmeja. On rastvori usne, otkrivši špicaste sekutiće. „Zato sam ti, kao i onima pre tebe s istim darom, dozvolio da dolaziš u moje carstvo – kako bi učila o sebi. Ali trenutno si suviše povređena da bi bila ovde.“

Svet se pomeri. Helen oseti kako je njegova šaka, široka metar i po, podiže iz Podzemnog sveta i nežno je smešta u njen krevet.

„Čekaj! Šta je sa Zakom?“, upita ona. Had je pusti i prošaputa joj na uvo.

„Zak pije s reke radosti, kunem se. Sad se odmori, nećako.“

Helen posegnu da mu skloni senke s lica, ali Had ju je već ostavio. Njeno slomljeno telo pohlepno je prigrabilo dubok san kako bi se iscelilo.

Pošto je Arej zarobljen u Tartaru i pukotina u zemlji zatvorena, Dafne je obazrivo podigla ćerkino povređeno telo, Kastor je podigao Lukasa, a Hektor Oriona kako bi ih odneli do imanja Delosovih. Dafne je potrčala, ali ćerka joj je zaspala u

naručju posle nekoliko trenutaka. Načas se zabrinula. Helenine povrede su veoma teške – najgore koje je videla – no uverila se da joj srce kuca polako ali ujednačeno.

Vratili su se iz pećina na kopnu odmah posle svitanja. Bilo je još rano jutro kad je Dafne odnela Helen stepenicama pa hodnikom do prve sobe koja je izgledala kao devojačka. Sa žaljenjem je pogledala lepi svileni pokrivač koji će njena prljava i krvava ćerka uništiti. Mada nije ni važno. Tebanska kuća je dovoljno bogata da može kupiti drugi. To bogatstvo je, jednim delom, pripadalo Dafninoj i Heleninoj kući – Atrejevoj.

Tantal je mogao koliko god hoće da kliče „sveti rat“ i trabunja kako je „red da potomci vladaju“, ali nije prevario vođe ostalih kuća. Čistka pre dvadeset godina beše otimačina bogatstva drugih kuća koliko i potraga za besmrtnošću.

U proročanstvu koje je dovelo do čistke navodi se kako će se Atlantida ponovo podići kad se četiri kuće prolivanjem krvi pretvore u jednu. Dafne je tačno zapamtila reči – tvrdi se da će potomci naći besmrtnost u novoj Atlantidi. U proročanstvu se ne kaže da će potomci *postati* besmrtni – već samo da će tamo *pronaći* besmrtnost. Dafne nije toliko optimistična da veruje kako je besmrtnost zajamčena. Međutim, Tantal je verovao i iskoristio je to proročanstvo da okupi Stotinu tebanskih rođaka oko sebe kako bi istrebio sve ostale kuće.

Dafne smatra da je sve to bila prevara, utemeljena na brbljarijama poslednje proročice – koja je poludela nakon što je iznela prvo proročanstvo, što svi znaju. Ali uspelo je.

Tebanska kuća je prigrabila bogatstvo što su za sobom ostavili brojni potomci, koji su tobože poginuli kako bi izbegli pokolj – kao Dedal i Leda, Orionovi roditelji. Kao i Dafne. Ali ona nikad nije marila za novac. S druge strane, moral

je nikad nije sprečavao da se domogne novca kad joj je bio potreban. Drugi potomci, poput Oriona i njegovih roditelja, ustezali su se od krađe i mučili se posljednje dve decenije dok je Tebanska kuća živela u raskoši. Setivši se toga, Dafne je spustila Helen na krevet i osmehnula se što je upropastila lepi pokrivač.

Pre nego što je stigla da uzme vodu i gazu kako bi očistila ćerkine rane, koje su neverovatno brzo zaceljivale, Helen je nestala a njeno mesto je zauzela hladnoća što usisava život. Pretpostavila je da je Helen sišla. Vreme je prolazilo. Dafne je čekala, sve zabrinutija sa svakim novim minutom. Mislila je da su putovanja u Podzemni svet trenutna – da vreme ne prolazi. Toliko je vremena prošlo da se zapitala treba li da probudi ostale, ali utom se Helen vratila. Telo joj je zaudaralo na jalovi vazduh Podzemnog sveta.

Dafnini zubi zacvokotaše, ne od hladnoće već od užasnih uspomena koje je taj miris probudio. Toliko je puta za dlaku izbegla smrt da je pogodila koji je deo Podzemnog sveta Helen posetila. Nije vonjalo na nešto dovoljno spečeno da bi poticalo iz spržene zemlje, a na Heleninom stopalu je ostalo malo blata. Dafne je slutila da je njena ćerka bila na obali reke Stiks.

„Helen?“, zagukala je. Zagladila je ćerkinu kosu i zagledala joj se u smrznuto lice.

Helen je u borbi s Arejom zadobila strahovite povrede, ali već bi umrla da joj preti opasnost od smrti. Mora da je upotrebila sposobnost da namerno silazi u Podzemni svet, verovatno kako bi potražila nedavno poginulog prijatelja – onog zavidnog koga je, nažalost, Automedon pretvorio u roba.

Dafne je više puta preduzimala slična putovanja dok je tražila Ajanta, ali ona nema ćerkinu sposobnost da odlazi u Podzemni svet kad hoće. Morala je maltene da pogine

kako bi tamo dospela. Nije imala volju za životom posle Ajantovog ubistva, no znala je da se neće pridružiti mužu ako se ubije. Morala je poginuti u borbi kao Ajant kako bi završila u istom delu Podzemnog sveta. Heroji odlaze u Jelisejska polja. Samoubice odlaze – ko zna kuda? Uletala je u sve časne borbe na koje je naišla. Tražila je potomke koji su se krili i neustrašivo branila slabe i mlade – i Oriona kad je bio mali. Mnogo puta umalo nije poginula u borbi te je silazila u Podzemni svet i tražila muža na obalama reke Stiks.

Međutim, nalazila je samo Hada. Nepopustljivog, tajanstvenog Hada, koji nije hteo da oživi njenog muža i uzme nju umesto njega bez obzira na to koliko preklinjala i pogađala se. Gospodar mrtvih se ne pogađa. Ponadala se da Helen nije sišla u nadi da će prijatelju vratiti život. To je bezuspešan zadatak – bar zasad. Ipak, Dafne se gotovo dve decenije trudi da to promeni.

„Ne vidim te“, promrmrljala je Helen i zgrčila prste kao da pokušava da uhvati nešto. Dafne je odmah shvatila. I ona je očajnički želela da vidi Hada i pokušala je da mu skine šlem tame s glave. Konačno, nakon što je Dafne toliko puta za dlaku izbegla smrt, isplatila sve krvne dugove i oslobodila se Furijs, Had joj je pokazao lice.

A upravo stoga što je prepoznala Hada, posvetila se svom naumu. Naumu kojim je ćerki jedinici slomila srce jer ju je odvojila od njenog voljenog.

„O, izvinite“, rekao je Met s vrata i prenuo je iz uskomešanih misli. Obrisala je vlažno lice i okrenula se. Met je držao Arijadnu, koja je omlitavila, poprimila jezivu nijansu sive i bila polusvesna, iscrpljena od pokušaja da isceli Džerija. „Htela je da spava u svojoj sobi.“

„Sigurno će obe stati“, odgovorila je i pokazala na široki krevet. „Nisam znala gde drugde da smestim Helen.“

„Izgleda da su ranjenici zauzeli svaki komad nameštaja u kući“, primetio je Met i nežno spustio Arijadnu pored Helen.

Snažan momak, pomislila je Dafne dok je zurila u Heleninog prijatelja.

„Ionako ćemo lakše paziti na njih ako su zajedno“, dodade Dafne, i dalje posmatrajući Meta.

Oblikovao se i nabacio mnogo mišića otkako ga je poslednji put videla, ali ipak. Arijadna je punačka devojka za razliku od vitke Helen, a Met se nije ni zadihao iako ju je nosio dugačkim hodnikom.

Arijadna se namrštila i promumlala nešto nerazgovetno, negodujući što je Met ostavlja. Zastao je da joj zagladi kosu. Dafne je gotovo osetila ljubav što je izbijala iz njega i ispunjavala sobu, kao da se nešto slatko i slasno peče u rerni.

„Brzo ću se vratiti“, prošaputao je. Arijadni su kapci zatreperili pa se umirili kad je utonula u dubok san. Prošao joj je usnama po obrazu, ukravši mali poljubac. Okrenuo se prema Dafne pa pogledao Helen. „Treba li vam nešto?“

„Snaći ću se. Idi. Uradi ono što moraš.“ Zahvalno ju je pogledao, a ona ga je posmatrala dok je marširao iz sobe – pravih leđa i zabačenih ramena na svetlosti novog jutra.

Kao ratnik.

Helen je ugledala sebe kako trči plažom prema najvećem svetioniku koji je ikad videla.

Isprva je bilo čudno. Kako može da posmatra sebe kao na filmu? Nije joj izgledalo kao da sanja. Nijedan san nije delovao tako stvarno ili logično. I dalje ne shvatajući šta se dešava, brzo se prepustila drami.

Helen iz sna beše odevena u dugačku, vazdušastu belu haljinu, skupljenu raskošno izvezenim pojasom. Providni

veo se izvukao iz ukosnica u kosi i nadimao za njom dok je trčala. Izgledala je uplašeno. Kad se približila divovskom svetioniku, prepoznala je priliku pored osmougaone baze. Ugledala je blesak bronze kad je čovek odrešio kopče na vratu i pojasu, pustivši da mu grudni oklop padne na pesak. Videla je sebe kako uzvikuje od sreće i ubrzava.

Pošto je skinuo polovinu oklopa, visoki tamnokosi mlađić se okrenuo na zvuk njenog glasa i potrčao prema njoj. Sreli su se na polovini. Ljubavnici su se zagrlili. On ju je privio na grudi i poljubio. Helen je gledala kako ona baca ruke oko njegovog vrata i uzvraća mu poljubac pa se povlači da bi mu iznova ljubila lice na desetak različitih mesta – kao da hoće celog da ga pokrije poljupcima. Helenin um je dolebdeo bliže zagrljenom paru, već znajući koga druga Helen ljubi.

Lukas. Čudno je obučen i nosi mač oko pasa. Na stopalima ima sandale, a šake su mu obavijene iscepanim kožnim trakama i bronzanim rukavicama, ali to je stvarno on. Čak je smeh koji mu je pobegao dok ga je druga Helen obasipala poljupcima bio isti.

„Nedostajao si mi!“, uzviknula je druga Helen.

„Nedelju dana je predugo“, složio se tiho.

Reči nisu na engleskom, ali Helen ih je ipak razumela. Njihovo značenje joj je odjekivalo u glavi, baš kao što ju je preplavilo olakšanje što je ponovo sa svojim voljenim – kao da je njeno telo priljubljeno uz njegovo. Helen odjednom shvati da to jeste njeno telo ili da je nekad bilo. Ona je govorila tim jezikom i već je osetila taj poljubac. To nije san. Pre će biti da je sećanje.

„I poći ćeš sa mnom?“, pitao je užurbano, obujmivši joj lice i nateravši je da ga pogleda. Oči su mu sijale od nade. „Učinićeš to?“

Lice druge Helen se smrklo. „Zašto uvek pričaš o sutra? Zar ne možemo samo da uživamo sad?“

„Moj brod sutra isplovjava.“ Pustio ju je i odmakao se, povređen.

„Parise...“

„Ti si moja žena!“, povikao je. Ushodao se ukrug i prolazio rukom kroz kosu kao što Lukas radi kad je uzrujan. „Dao sam Afroditi zlatnu jabuku. Izabrao sam ljubav – izabrao sam *tebe* uprkos svemu što mi je nudila. I rekla je da i ti mene želiš.“

„Želela sam te. I dalje te želim. Ali moja sestra se ne razume u politiku. Afrodita nije mislila da je važno da ti kaže kako nisi čobanin, u šta si verovao onog dana dok si čuvao ovce, već trojanski princ.“ Druga Helen je ogorčeno uzdahnula zbog sestre i onda odmahнула glavom, odustavši. „Zlatne jabuke i ukradena poslepodneva nisu važni. Ne mogu da idem u Troju s tobom.“

Ponovo je pružila ruke prema njemu. Načas je izgledao kao da želi da odoli, ali nije. Uhvatio ju je za ruku i privukao k sebi kao da ne može da je odbije čak ni kad je ljut.

„Hajde onda da pobegnemo. Da ostavimo sve za sobom. Više nećemo biti plemenitog roda već čobani.“

„To najviše želim“, izustila je čežnjivo. „Ali bez obzira na to kuda odemo, i dalje ću biti Zevsova ćerka, a ti ćeš biti Apolonov sin.“

„A ako budemo imali decu, ona će imati krv dvoje Olimpijana“, odvratio je glasom grubim od nestrpljenja. Očigledno je više puta čuo taj argument. „Zar zaista misliš da je to dovoljno da se stvori Tiranin? Proročanstvo govori o mešanju krvi četiri kuće koje vode poreklo od bogova. Šta god to značilo.“

„Ne razumem nijedno proročanstvo, ali ljudi se boje svakog mešanja krvi bogova“, odgovorila je. Glas joj je iznenada klonuo. „Juriće nas do kraja Zemlje.“

Prešao joj je rukama po stomaku, posednički ga obujmio. „Znaš da si možda već trudna.“

Zaustavila je njegove ruke. Lice joj je bilo tužno i – samo na trenutak – očajno. „To je najgore što bi moglo da nam se dogodi.“

„Ili najbolje.“

„Parise, prestani“, rekla je odlučno. „Boli me čak i da mislim o tome.“

Paris je klimnuo glavom i naslonio čelo na njeno. „A šta ako tvoj očuh, spartanski kralj, pokuša da te uda za nekog od onih grčkih varvara poput Menelaja? Koliko kraljeva već traži tvoju ruku? Deset ili dvadeset?“

„Baš me briga. Sve ću ih odbiti“, odvrtila je druga Helen. Utom se osmehnula. „Ionako niko ne može da me natera.“

Paris se nasmejao i zagledao joj se u oči. „Ne može. Mada bih voleo da vidim kako neko pokušava. Pitam se mirišu li Grci bolje nakon što ih pogodi munja. Sigurno ne mogu više da zaudaraju.“

„Ne bih nikoga ubila munjama“, nasmejala se, ukrstila mu ruke oko vrata i priljubila se uz njega. „Možda bih ih samo malo oprljala.“

„Onda nemoj, molim te! Mislim da bi osmuđen Grk smrdeo mnogo gore od skuvanog“, odgovorio je Paris promuklim glasom. Odjednom je iz njihovih pogleda nestala radost i smenila ju je tuga. „Kako ću ujutru da isplovim bez tebe?“

Druga Helen nije imala odgovor. Njegove usne su pro-našle njene. Zavukao joj je prste u kosu, zabacio joj glavu i prihvatio njenu težinu kad mu se prepustila. Baš kao što je Lukas radio.

Toliko joj nedostaje da je boli – čak i u snu. Toliko je boli da se probudila i prevrnula, zastenjavši kad se naslonila na kosti koje su zaceljivale.

„Helen?“, pozvala ju je Dafne tiho. Glas joj je udaljen samo nekoliko centimetara u tami. „Treba li ti nešto?“

„Ne“, odgovorila je i ponovo sklopila otečene oči. Zbog sna koji ju je dočekaao poželeva je da je ostala budna uprkos povredama.

Prestrašena žena se otimala dok ju je ogromna kandža držala oko struka. Divovska krila, oivičena perjem većim od čoveka, šibala su vazduh dok se džinovska ptica podizala u noćno nebo. Njujorški neboderi promicali su pored njih dok se žena koprcala.

Helen je videla kako ptica krivi glavu da pogleda ženu koju drži u kandžama. Načas se orlovo preteće oko zaokruglilo i poprimilo ljudski oblik. Oči boje ćilibara. Plave munje mu sevnuše u crnilu zenica. Oraz je zakričao, a Helen se krv sledila. Drhtaji su joj prošli usnulim telom.

Ispred njih se stvorila zgrada Empajer stejt. To je poslednje što je Helen videla.

Orion je zaurlao iz sveg glasa.

Helen je skočila, odgurnula majku i potrčala. Pojurila je mračnim hodnikom. Lukas je bio nalik na mrlju pored nje kad su uleteli u sobu, procenili situaciju i sledili se.

„Šta je bilo, dodavola?“, zaurlao je Hektor s poljskog kreveta raširenog pored Orionovog. Uključio je svetlo.

Orion je stajao na dušeku, samo u boksericama, i upirao prstom u majušnu tamnu priliku koja je čučala u uskom

prolazu između dva kreveta. Kasandra se sklopčala na parketu samo s jastukom i tankim ćebetom.

„Šta radiš tu?“, povika nekoliko glasova na Kasandru. Kastor, Palant i Dafne stali su iza Helen i Lukasa.

„Ugrizla si me!“, zaurao je Orion, i dalje izbezumljeno skaćući na krevetu. Uskoro su stigle Noel, Kejt i Kler, koje su trčale ljudskom brzinom.

„Izvini!“, zacvilela je Kasandra. „Ali zgazio si me!“

„Mislio sam da si mačka dok... dok ti umalo nisam odvalio glavu! Mogao sam da te ubijem!“, besneo je Orion, ne obazirajući se na prisutne. „Nemoj *nikad* više da mi se prišunjaš!“

Orion se iznenada uhvatio za grudi i presamitio od bola. Hektor je skočio da ga zgrabi pre nego što padne – ali svi su videli. Orion je u borbi s Automedonom zadobio dve sveže rane na grudima i stomaku. One su zagasitocrvene, ali brzo zaceljuju. Za nekoliko dana će potpuno nestati i neće ostati ožiljci. No nisu te povrede svima privukle pažnju već dugi ožiljci koji su mu naruživali savršeno telo.

Jedan mu preseca grudi, a drugi je na levoj butini. Kad je iscrpljeno klonuo uz Hektora, svi su videli najgori ožiljak, onaj na leđima. Helen se zapiljila u jezivi šav beo poput kosti koji mu se pruža uporedo s kičmom. Kao da je neko pokušao da ga raspoluti. Lukas ju je uhvatio za ruku i ona ga stegnu.

„Svi napolje!“, zarežao je Hektor pošto je primetio tišinu i buljenje usled opšte zapanjenosti. Iskrivio je ramena ne bi li telom zaklonio Oriona. „I ti, mala napasti“, dodao je nežno Kasandri, koja je još čučala na podu.

„Ne“, pobunila se. Debela crna pletenica, koja joj se spuštala niz leđa, rasula se u divlje uvojke, a lice joj je postalo maska boje alabastra, s tamnim očima, jarkocrvenim usnama i izrazom tvrdoglavosti. „Ostajem ovde. Možda ću mu biti potrebna.“

Hektor je klimnuo glavom, nerado popustivši Kasandri, pa spustio Orionovo onemoćalo telo na krevet. „Izađite“, rekao je preko ramena ostalima, ovog puta tiše. Svi su se okrenuli kao jedan.

Dok su izlazili, Helen i Lukas su se nagli jedno prema drugome. Čim je prošao nalet adrenalina, oboje su ponovo postali svesni povreda i bila im je potrebna potpora. Ali umesto da im dozvole da podupiru jedno drugo, Palant je uhvatio Lukasa, a Dafne je prihvatila Helen. Razdvojili su ih.

„Jesi li znala za to?“, pitao je Lukas pre nego što su ih odveli na suprotne strane.

„Nisam. Nikad ga nisam videla bez odeće“, odgovorila je, potpuno otvorena usled zapanjenosti. Videla je Morfeja kao polunagog Oriona, prisetila se, ali ne i samog Oriona. Lukas je klimnuo glavom, smrknut od brige.

„Vrati se u krevet, Helen“, rekla je njena majka strogo dok ju je vodila.

Helen je dopustila majci da je položi pored klonule Arijadne. Zažmurila je u nastojanju da zaspi, ali je čula kako Noel i Kastor pričaju u drugoj sobi. Načas je pokušala da se ne obazire na njih i pruži im malo privatnosti, no ni smrtnici s normalnim sluhom ne bi mogli ignorisati njihove glasove podignute usled uzrujanosti.

„Kako je zadobio one ožiljke, Kaze?“, pitala je Noel uzdrhtalim glasom. „Nisam nikad videla ništa slično. A vidala sam svašta.“

„Potomcima ostaju takvi ožiljci samo ako se i dalje razvijaju“, odgovorio je Kastor, trudeći se da bude tih.

„Ali naši dečaci su se stalno tukli kad su bili mali. Sećaš li se kako je Jason kopljem prikovao Lukasa za *tavanicu*? A niko nema nijedan ožiljak“, odbrusila je, suviše uzrujana da shvati Kastorov mig da se stiša.

„Naši momci su uvek imali dovoljno hrane i zaceljivali su se na čistom posle tuča.“

„A Orion nije? Je l' to hoćeš da kažeš?“ Glas joj je prepukao.

„Verovatno nije.“

Helen je čula šuškanje tkanine pa duboke uzdahe, kao da je Kastor privio Noel na grudi.

„Ti ožiljci znače da je Orion bio veoma mlad kad ih je zadobio. A onda je gladovao dok se zaceljivao. Nije imao šta da jede i pije niti ikoga da se stara o njemu. Nisi nikad videla takve ožiljke na potomku zato što ih većina ne bi preživela.“

Helen je stisla zube i zagnjurila glavu u jastuk, znajući da su svi na spratu čuli Kastorov i Noelin razgovor. Pocrvenela je kad je pomislila kako verovatno svi donose sud o Orionu – sažaljevaju zlostavljanog i napuštenog dečkića kakav je nekad bio.

On zaslužuje više od toga. Zaslužuje ljubav a ne sažaljenje. Helen je znala da ju je majka gledala dok se bezuspešno trudila da ne zaplače od sažaljenja prema tom dečkiću. Navukla je pokrivač preko glave.

Dafne ju je pustila da plače sve dok nije utonula u san.

Helen je gledala kako besna rulja šutira njenu kopiju niz zemljanu ulicu.

Haljina joj je iscepana, pokrivena prljavštinom i uflekana pokvarenom hranom kojom su je gađali. Krv joj curi iz velike posekotine na glavi, iz usta i s dlanova, koje je izgrebla od silnog padanja. Svetina se okuplja oko nje, ljudi podižu kamenje s ivice puta kako je opkoljavaju.

Jedan plavokosi muškarac, duplo stariji od nje i više nego dvostruko krupniji, dotrča i stade da je bije pesnicama – kao

da mu je trebalo više od pukog bacanja kamena da iskali bes. Izgleda kao da je mora lično povrediti kako bi se zadovoljio.

„Voleo sam te više od svih! Tvoj očuh te je dao meni!“, povika, polulud dok ju je udarao. Oči su mu iskolačene, a pljuvačka mu u belom mlazu leti iz usta. „Udarcima ću izbaciti dete iz tebe i još ću te voleti!“

Helen je čula kako rulja mrmrlja „Ubij je, Menelaju!“ i „Možda nosi Tiranina! Ne smeš je poštediti!“

Njena kopija se nije borila niti je prizvala munje da se odbrani od Menelaja. Toliko je puta pala da je izgubila računicu, no svaki put se ponovo podizala na noge. Helen je čula udarce pesnicama u leđa i kako čovek stenje od napora, ali devojka nije vikala niti molila da prestane. Nije ispuštala nikakav zvuk osim šištanja kad bi joj udarac izbio vazduh.

Helen je znala kakve su udarce te pesnice nanosile, znala je čak i kako je Menelaj smrdeo dok ju je tukao. Sećala se.

Menelaj se konačno srušio na kolena, nije više mogao da je bije. Jelena je jednostavno prejaka da bi umrla od njegove ruke mada je jasno kako je sve vreme nameravala da umre.

Kad ju je prvi kamen pogodio, nije uzmakla niti je pokušala da se zakloni. Sledilo je još kamenica, udarale su je sa svih strana sve dok rulji nije ponestalo oblutaka. Ali Jelena još nije umrla. Uplašena, rulja je počela da uzmiče.

Mučna tišina se spustila na gomilu dok je posmatrala stravičan prizor koji su napravili. I dalje živa, Jelena se trzala i bacakala među nagomilanim kamenjem. Koža joj se pretvorila u kašu preko slomljenih kostiju. Tiho je zapevušila – bila je to stenjava melodija iz očajanja kako bi skrenula misli s nepodnošljivog bola. Ljuljala se napred-nazad, nesigurna poput pijanice. Nije našla olakšanje ni u jednom položaju, ali ljuljala se dok je pevušila kako bi se utešila što je bolje mogla. Helen se seća tog bola. Volela bi da se ne seća.

Svetina se sašaptavala. „Odrubite joj glavu. To je jedini način. Neće umreti ako joj ne odsečemo glavu.“

„Da, donesite mač“, promrsila je Jelena slabašno. Reči su joj zapinjale u unakaženim ustima. „Preklinjem vas.“

„Neka se neko smiluje i ubije je!“, povika jedna žena očajnički i ruljom se proneše uzvik: „Mač! Treba nam mač!“

Jedan mladić, maltene još dečak, istupi iz gomile. Suze mu potekoše niz blede lice pri pogledu na Jelenu. On isuka mač, podiže ga visoko iznad glave i zamahnu na krvavu zbrku pred nogama.

Jedna vitka ruka odbila je sečivo pre nego što je zadalo udarac.

Pojavila se žena okupana zlatnom svetlošću. Lik joj se neprestano menjao. Mlada i stara, debela i mršava, tamnoputa i bleđa. Na trenutak je bila svaka žena na svetu i sve su bile prelepe. Svesno je, kako je izgledalo, zadržala obličje veoma slično Jeleninom.

„Sestro moja!“, krikнула je žalosno i podigla povređenu devojkicu iz krhotina. Afroditica je jecala dok je ljuljuškala Jelenu u naručju i velom što se presijavao brisala joj krv s lica.

Svetina se povukla dok je boginja plakala. Osvojila ih je svojom čarolijom. Helen je videla kako im se lica pretvaraju u maske žalosti dok su im se srca slamala zajedno s Afroditinim.

„Pusti me“, zamolila je Jelena boginju.

„Nikad“, zaklela se Afroditica. „Radije ću gledati kako grad gori do temelja nego što ću te izgubiti.“ Jelena je pokušala da se usprotivi, ali Afroditica ju je ućutkala i ustala, privijajući je uza se kao bebu.

Boginja ljubavi se okrenula prema rulji i prostrelila ih pogledom. Oči i usta su joj blistali dok ih je proklinjala glasom poput grmljavine:

„Napuštam ovo mesto. Nijedan čovek neće osetiti želju, a nijedna žena neće začeti. Svi ćete umreti nevoljeni i bez dece.“

Helen je čula molbe iz gomile ispod sebe kad se vinula u vazduh u boginjinom naručju. Isprva su bili kolebljivi, zbu-njeni. Uskoro su se molbe pretvorile u kuknjavu kad je svetina shvatila kakva ih mračna budućnost čeka zbog nekoliko reči gnevne boginje. Afrodita je poletela iznad vode s voljenom sestrom u naručju, ostavivši proketo mesto za sobom.

Daleko na horizontu video se jarbol velikog broda – tro-janskog broda, dosetila se Helen. Boginja je poletela pravo prema njemu, noseći Helen i njenu kopiju sa sobom.

Met se zagledao u mračni horizont. S okeana je duvao hladan vetar, a nebo je bilo toliko puno zvezda da je izgledalo kao da grad naglavačke visi u vazduhu. Upravo je preživeo dva najduža dana u životu, ali nije umoran. Bar ne fizički. Mišići ga ne bole, a noge mu nisu teške. U stvari, osećao se bolje nego ikad.

Pogledao je prastari bodež u ruci. Napravljen je od bronz-e i, premda začuđujuće star, još je oštar kao žilet i savršeno izbalansiran od vrha do drške. Držao je lepu stvarčicu na dlanu i gledao kako mu stoji u šaci kao da je stvorena za nju. *Ali šta je stvoreno za šta*, zapitao se ogorčeno.

Oprao je Zakovu krv sa sečiva, no umišlja da je i dalje vidi. Mladić koga je poznavao celog života umro je s tim bodežom u srcu nakon što ga je njemu zaveštao. Međutim, pre mnogo godina taj bodež je imao mnogo, mnogo pozna-tijeg vlasnika.

Grci su verovali da se herojeva duša nalazi u njegovom oklopu. *Ilijada* i *Odiseja* govore o ratnicima koji su se do smrti borili zbog oklopa. Neki su se čak obešćastili kako bi

se domogli mačeva i grudnih oklopa najvećih heroja, ne bi li prigrabili dušu i veštinu tih junaka. Veliki Ajant, jedan od najčasnijih grčkih boraca u Trojanskom ratu, poludeo je od želje da se dočepa Hektorovog oklopa. Kad se prenuo iz ludila, toliko se zaprepastio što je ukaljao časno ime da se bacio na sopstveni mač i ubio. Met se uvek čudio tom delu *Ilijade*. On se ne bi borio zbog oklopa ni kad bi time postao najbolji ratnik na svetu. Njega slava ne zanima.

Bacio je bodež što je dalje mogao u zapenušanu vodu i ovaj se veoma dugo okretao u vazduhu. Gledao je kako leti nemoguće daleko i brzo. Prošlo je mnogo sekundi pre nego što je, uprkos hućanju talasa, čuo pljusak kad je bodež pao u vodu.

Nemoguće je da čovek dobaci tako daleko, a još je neverovatnije da čuje pljusak. Met se uvek oslanjao na razum pri rešavanju problema, ali logika mu sad govori nešto toliko neverovatno da je neprimenljivo.

Potajno se nadao tome. Ali ne na *taj* način. Ne ako bi trebalo da igra tu ulogu. Met nije ni razumeo... Zašto on? Naučio je da se bori jer je hteo da pomogne prijateljima a ne zato što želi da povredi nekoga. Uvek je hteo da zaštiti one koji ne mogu sami da se brane. On nije ubica. Nije ni nalik na prvog vlasnika tog bodeža.

Talas mu je preklopio stopala i ostavio na pesku nešto što se svetlilo i presijavalo. Nije morao da ga podigne da bi znao šta je. Tri puta je bacao bodež u okean i triput mu se nemoguće brzo vraćao.

Mojre sad motre na njega i on nema gde da se sakrije.

Brod ima četvrtasta bela jedra. Crvena trouglasta zastava sa zlatnim suncem njiše se na vetru s najvišeg jarbola. Iz bokova broda štrče redovi vesala. Helen je čak iz vazduha

čula ritmično udaranje bakrenog bubnja koji određuje tempo zaveslaja.

Voda nije sumorna tamnoplava Atlantskog okeana, već čista i zapanjujuća plava – iste boje dragulja kao Lukasove oči. *Azurna*, pomislila je. I dalje svesna, Jelena je zaječala u Afroditinim rukama kad ju je boginja spustila na palubu.

Začuli su se uplašeni glasovi čim je Afrodita sletela. Jedan krupan čovek je iskoračio sa zapovedničkog mesta iza ruda kormila. Helen ga je odmah prepoznala.

Hektor. Izgleda potpuno isto ako se izuzmu kosa i način odevanja. Taj Hektor je imao dužu kosu od onog koga Helen poznaje na Nantaketu, a oko pasa je nosio kratak komad platna povezan kožnim opasačem. Kožne trake mu pokrivaju ruke, a oko vrata ima debeli zlatni ukras. Izgleda kraljevski iako je polunag.

„Eneja“, pozva Hektor preko ramena dok je s nevericom zurio u krvavu priliku u Afrodinom zagrljaju. Pljunuta kopija Oriona, bez ružnih ožiljaka na golim grudima i leđima, istupi i stade Hektoru uz desno rame. „Sidi i probudi moju braću.“

„Požuri, sine“, prošaputa Afrodita Eneji. „I donesi med.“ On s poštovanjem klimnu glavom i odmaršira, ali nije skidao pogled s Jelene dok je prolazio. Lice mu se skupi od žalosti.

„Vode!“, zareža Hektor i više ljudi odmah odmaršira da ga posluša. Pola sekunde kasnije iz potpalublja dotrča Paris s Jasonom iza sebe. Kao i druge antičke verzije mladića, Jason izgleda potpuno isto ako se izuzme odeća.

Paris ispusti čudan uzvik, kao da se zagrcnuo, kad shvati u šta gleda. Klecavo otrča do Jelene. Ruke su mu zadrhtale dok ju je prihvatao od Afrodite, a preplanulo lice mu je prebledelo.

„Troil“, reče Hektor Jasonu i bradom pokaza da najmlađi brat uzme kofu vode koja je upravo stigla. Jelena je slabašno gurnula Parisove grudi kad joj je prineo vodu do usana.

„Šta se desilo, gospo?“, pitao je Troil Afroditu kad je postalo jasno da Paris neće, ili ne može, da progovori.

„Menelaj i njegov grad obrušili su se na nju kad su saznali da je noseća“, odgovorila je boginja jednostavno.

Parisu glava polete naviše, lica ukočenog od neverice. Hektor i Eneja brzo razmene očajničke poglede pa se zagledaše u Parisa.

„Jesi li znao, brate?“, upita Hektor blago.

„Nadao sam se“, priznao je glasom prigušenim od osećanja. „Lagala me je.“

Svi muškarci osim Parisa klimnuše glavom, kao da su shvatili zašto je Jelena to učinila.

„Tiranin.“ Eneja je jedva čujno prošaputao tu reč, ali bilo je jasno da svi razmišljaju o tome. „Majko, kako je Menelaj saznao da je Jelena trudna?“

Afrodita je nežno prešla vrhovima prstiju po ramenu polusestre. „Jelena je čekala da vaš brod nestane s horizonta i onda je lično rekla Menelaju.“

Paris je drhtao celim telom. „Zašto?“, pitao je Jelenu, glasa piskavog od napora da zadrži suze. Jelena je krvavom rukom pomilovala Parisa po grudima, pokušavajući da ga uteši.

„Žao mi je“, prošaputala je i položila šaku na stomak. „Pokušala sam, ali nisam to mogla da uradim. Nisam mogla da ubijem obe.“

Troil se nagnuo da podupre brata. Svi su gledali Jelenu s mešavinom strahopoštovanja i prestravljenosti.

„Ne tuguj, Parise. Tvoje dete će živeti“, rekla je Afrodita. „Odrašće i izgledaće isto kao naša lepa Jelena, a njena ćerka će izgledati isto kao majka joj – i tako unedogled sve dok loza opstane. Postarala sam se za to kako bih, čak i kad moja polusmrtne sestra umre, gledala lice koje najviše volim na ovom svetu.“

Boginja je jače zablistala dok je prelazila pogledom s jednog Trojanca na drugog. Glas joj je bio poput tihe grmljavine što se kotrlja u daljini.

„Morate se zakleti da ćete štititi moju sestru i njeno dete. Ako Jelena i njena loza ćerki umre, na Zemlji neće ostati ništa da volim“, rekla je i pogledom se izvinila sinu Eneji pre nego što joj je pogled ogrubeo. Oborio je glavu povređenog izraza, a Afrodita se okrenula prema Hektoru. „Sve dok postoje moja sestra i njena loza ćerki, biće i ljubavi u svetu. Kunem se nad rekom Stiks. Ali dozvoliš li da moja sestra umre, Hektore Trojanski, Apolonov sine, napustiću ovaj svet i sa sobom odneti *ljubav samu*.“

Hektor je načas zažmurio dok je prihvatao boginjinu izjavu. Kad je otvorio oči, u njima se videla poraženost. Imaju li izbora? Pogledao je braću i Eneju. Svi su se bez reči složili da ne smeju odbiti bez obzira na posledice koje će svakako uslediti.

„Kunemo se, gospo“, reče Hektor teškim glasom.

„Ne, sestro. Nemoj. Menelaj i Agamemnon su se udružili s drugim grčkim kraljevima. Oni će dovesti svoje vojske u Troju“, zacvilela je Jelena.

„Dovešće ih. A mi ćemo se boriti protiv njih“, odgovorio je Paris smrknuo kao da već gleda ratne brodove koji će neminovno doploviti do njihovih obala. Podigao ju je, a ona se slabašno zakoprčala u njegovim rukama.

„Baci me s broda i pusti da se udavim“, preklinjala je. „Molim te. Završi ovo pre nego što počne.“

Paris nije odgovorio. Držeći je visoko kako bi je privio uza se, odneo ju je do svog ležaja u potpalublju. Napokon se onesvestila, a Helenina poseta tom užasnom snu ili viziji naglo se završila kad je utonula u prirodni san.

DRUGO POGLAVLJE

Endi je pogledom streljala metronom na vrhu orgulja. Želela je da sprava eksplodira. Ali to se nije desilo. Duboko je udahnula, sačekala trenutak, pa se vratila Bahu. Posle deset zamaha metronomovog klatna, zavijala je kroz stisnute zube i mlatila pesnicama u vazduhu umesto da udara po dirkama. Ona smatra da je neoprostiv prekršaj oštetiti instrument. Ali zato metronom...

„Sreća tvoja što si antikvitet“, rekla mu je samo da bi znao koliko ga deli od lomljave. Izbacila je misli iz glave i počela iznova.

Ovog puta je pustila da Bah vodi glavnu reč i nekoliko trenutaka kasnije pronašla je umetnost u zamršenoj matematici fuge.

Blaženstvo. Sve dok nije zapištao tajmer posude za kuvanje jaja. Prsti su joj skliznuli s dirki uz zaglušujuće glasan zvuk, koji mogu proizvesti samo ogromne stoletne orgulje.

„Zar je moguće?“, obratila se vitražu božanstvenog odsjaja visoko nad glavom. Nije je smirila ni lepota raznih boja, što su joj grejale lice kao pokrivač napravljen od svetlosti. Taman kad joj je krenulo, morala je da prestane.

Potisnula je želju da opsuje u crkvi i pogledala na sat. Već je osam ujutru. Bedak. Vreme za vežbanje je isteklo i moraće da požuri kako bi stigla na prvo predavanje.

Ledeno je. Sunce je tek provirilo nad drugim krajem kampusa. Endi se umotala u široke slojeve flanela i vune kojima skriva prezgodno telo i pošla kroz smrznuto šipražje „prečice“. Istinu govoreći, to je duži put. Ali udaljen je od drumu i daleko od svih staza. Endi ne traži drugarice na koledžu. Ona voli usamljenost. U stvari, to nije tačno. Ona mrzi usamljenost, ali veruje joj više nego ljudima.

„Video sam te kako sviraš“, reče muzikalni muški glas.

Endi vrisnu i brzo se okrenu. Ugleda visokog lepog mladića sa zlatnim kovrdžama. Obris mu žmirk na slaboj sunčevoj svetlosti hladnog novembarskog jutra.

„Šta radiš ovde?“, pitala je mirno. Zatreptala je, zaslepljena sunčevom svetlošću, pa pogledom potražila još nekoga. Koledž Velsli je ženski koledž u najtradicionalnijem delu Masačusetsa, u kome žive samo pripadnici više klase. Ukoliko taj mladić nije profesor ili čuvar, ne bi smeo da bude tako duboko u kampusu bez propusnice za posetioce.

„Veoma si nadarena“, odvratio je i približio joj se.

„Kažeš da si me video, a?“ Endi je odstupila jedan korak jer joj se nije dopala situacija u kojoj se našla. „Kako si mogao da me vidiš u crkvi? Bila sam sama.“

Nasmejao se i smeh mu odjeknu kao da ga je vetar razneo. „Nisam bio u crkvi, naravno. Video sam te kroz onaj veliki prozor.“

„Video si me kroz *vitražni prozor*? Kako si to izveo?“

„Našao bih lepu devojkicu kao što si ti bez obzira na to gde se kriješ. Toliko sijaš da se kladim da blistaš i u mraku.“

Način na koji je to izgovorio nije zvučao izveštačeno. Nije se rugao niti je bio drzak, ali i dalje se pomerao prema

njoj iako ona to očigledno nije želela. Kad se približio, Endi je videla nešto čudno u njegovim očima – nešto donekle životinjsko, nimalo ljudsko. Setila se da joj je sunčeva svetlost kroz vitraž obasjala lice i shvatila kako ju je video. Tad je znala s kim, ili s čim, ima posla. Brzo je ustuknula. Dah joj je zastao od straha.

„Hoćeš li da bežiš od mene?“, pitao je zajedljivo, kao da mu se to desilo već mnogo puta.

„Hoćeš li da me juriš?“, pitala je, dodavši glasu onaj zavodljivi, hipnotišući ton koji većinu smrtnih muškaraca odvodi u smrt. Mora da dobije u vremenu, možda će uspeti da ga navede da je sledi natrag do puta. Tamo će svakako naći nekoga ko će joj pomoći.

„Naravno da hoću“, odgovorio je, usplamtelog pogleda i tihog glasa. Uzbudio se, ali nije ga hipnotisala – nažalost. „Samo su one koje beže vredne hvatanja.“

Vidi ti to, pomislila je s onim očajničkim veseljem koje se javlja samo u najbeznadežnijim okolnostima. Celog života se smrtno plašim da ću privući nekog mladića, a na kraju me jedan zaskoči u ženskoj školi.

Ponovo je zasjao, svetlost mu je izvirala iz tela zbog čega je izgledao veoma stvarno, kao da postoji u 4D. Endi je znala da to nije obmana izlazećeg jesenjeg sunca. Znala je i da on nije običan mladić. Majka ju je upozorila da se tako nešto može desiti, ali Endi nije verovala da će ikad doći do toga.

„Ćao, Endi!“, povikala je izuzetno vesela devojka koju je upoznala pre nešto više od mesec dana na uvodnom predavanju za brucoše i otada je izbegavala. Nesigurno je odmerila Endi i mladića. Bučna grupica devojaka iza nje učuta primitivši Endi s momkom. „Ideš li na predavanje?“

„Ćao... Suzan!“, povikala je Endi mahnito, setivši se devojčinog imena u poslednjem trenutku. „Idem s tobom!“

Prelepi mladić se tužno osmehnuo kad se brbljiva grupica devojaka približila. Zatim se okrenuo i otrčao prema jezeru Vobon.

„Kuda ti je prijatelj otišao?“, upita Suzan zbunjeno.

„On mi nije prijatelj“, odgovori Endi i s olakšanjem uhvati Suzaninu šaku u rukavici. „Moramo *odmah* do obezbeđenja.“

„Mogu da ga opišem!“, zacičala je jedna devojka blistave crne kose i tena boje cimeta. „Mora da se smrzavao jer je nosio samo farmerke i usku majicu!“

„Imao je kovrdžavu plavu kosu i veoma je preplanuo. Kao surferi iz Malibua.“ Debeljuškasta devojka ravne plave kose nije mogla da sakrije ushićenost.

„Imao je i veoma glatku kožu. Kao delfin!“, dodala je devojka s tenom boje cimeta. Ona i plavuša su se kreveljile dok su balavile zbog Endinog napasnika.

Endi je zagnjurila lice u šake i protrljala oči dok je slušala očevice – ili „grupi-devojke“, kako je počela da ih doživljava. Opomenula se da nisu krive što tako reaguju. One su samo ljudska bića.

Pošto je provela dva sata s obezbeđenjem, opisala im čitav događaj i odvela ih do mesta gde joj je mladić prišao, Endi je zahvalno prihvatila novi privezak za ključeve. Ona zvanično ima progonitelja, koji je ušao u kampus bez propusnice, pa čuvari neće da je puste da tumara okolo a da ne preduzmu mere predostrožnosti. Na privesku je dugme koje će ih dovesti do nje za nekoliko trenutaka. Trebalo bi da ih pozove ako ponovo vidi tog momka. Endi se zapitala hoće li zaista pritisnuti dugme i dovesti sve u opasnost ili će se sama suočiti s njim.

Iako su Suzan i njene drugarice potvrdile Endinu priču, one su to učinile pomalo zbunjeno. Endi je od reči do reči ponovila šta joj je mladić rekao, a one bi dale gotovo sve da im tako zgodan frajer uputi takve reči.

Endi nije mogla da objasni kako to nije romantika. Muškarci su joj uvek govorili slične stvari, ali to nema nikakve veze s ljubavlju. Celog života je išla u katoličke ženske škole i bežala od muškaraca koji su je jurili, ali to ih nije sprečilo da trče za njom. Bežala je i od brojnih devojaka. Nije imala prijateljice od užasnog iskustva u sedmom razredu kad je najbolja drugarica pokušala da je poljubi na času istorije sestre Meri Frensis.

Njeno je pravilo da se kloni ljudi. To je za njihovo dobro. Njena vrsta je previše opasna za smrtnike.

Posle nekoliko predavanja uspela je da se oslobodi Suzan i njene pratnje. Suzan ju je gledala s mešavinom brige i čežnje kad im je stavila do znanja da će ih napustiti. Loše se osećala zbog toga. Suzan je lepa, omiljena i izgleda kao stvarno dobra osoba. Baš zato Endi mora da saseće tu vezu u korenu. Ne želi da povredi tako sjajnu devojku samo da bi imala drugaricu. Suzan to ne zaslužuje.

Prošlo je devet kad joj se predavanje iz astronomije završilo. Išla je pored jezera Paramecijum prema svojoj spavaonici. Zasvrbeo ju je nos. Izvukla je ruku iz džepa, pustivši privezak samo na tren. Utom je osetila kako je snažne mišićave ruke hvataju oko grudi.

„Trči“, prošaputao joj je na uvo. „Volim da jurim.“

Helen je sanjala delfine, ali to nije bio srećan san o obilasku akvarijuma. Delfin koga je videla nije se obrtao ni skakao već

je jurio devojku njenih godina. Ona je pokušavala da otpliva dalje od njega, ali delfin ju je gurao ispod vode, udarao je perajima i repom dok nije prokrvarila.

Devojka je zaplivala prema bovi koja je plutala usred nedođije. Vrištala je i plakala dok se probijala kroz talase. Delfin ju je napao, ali sad su devojku, umesto peraja, stegle muške ruke.

Helen je otvorila oči i udahнула, osetivši se kao da ima stegu na grudima. Probudila se u tami.

Zapitala se koliko li je dana padala u nesvest i dolazila k sebi. Setila se kako joj je majka mokrim sunderom obrisala najveći deo krvi i prljavštine, kako ju je Kejt hranila supom, a Kler zagasitocrvenoj Arijadni i njoj ljuštila narandžu. Setila se Orionovih ožiljaka i srce joj se ponovo bolno steglo.

Setila se i drugih stvari – stvari koje joj se nikad nisu desile, kao što su vezivanje toge (*hitona*, setila se. *Grci su nosili hitone, a Rimljani toge*) i češljanje vune. Helen Hamilton je potpuno sigurna da nije nikad vezala hiton ili češljala vunu, ali seća se da je radila i jedno i drugo.

Te „vizije“ Jelene Trojanske uvek su izgledale kao sećanja. Pošto se potpuno razbudila, Helen je bila sigurna da i jesu sećanja. Ali kako može da se seća tuđih uspomena? To je nemoguće. A s obzirom na to koliko su te pozajmljene uspomene užasne, Helen bi stvarno volela da ume da ih zaustavi.

„Leni?“, prošaputala je Kler negde kod njenih nogu.

Helen je spustila pogled i videla kako Kler viri preko naslo-na kauča u podnožju Arijadinog kreveta. Arijadna je uglavnom samo bacala odeću na kauč te ga je Helen pre doživljavala kao mesto za odlaganje garderobe nego za sedenje.

„Jesi li se stvarno probudila ili si došla samo na trenutak?“, pitala je Kler. Čak i pri ispranoj svetlosti što najavljuje zoru Helen je videla brigu u njenim očima.

„Budna sam, Smeško.“ Mukotrpno je ustala. „Koliko sam dugo bila u nesvesti?“

„Oko dva dana.“

Samo toliko? Helen se činilo da se prošle nedelje. Pogledala je Arijadnu, koja je još spavala. „Hoće li joj biti dobro?“

„Hoće“, odgovorila je Kler i sasvim se uspravila. „I ona i Jason će biti dobro.“

„Orion? Lukas?“

„Dobro su – izubijani, ali oporavljaju se.“ Kler je skrenula pogled i naborala čelo.

„Moj tata?“

„Budio se nekoliko puta, ali samo na nekoliko sekundi. Ari i Jason daju sve od sebe.“

Helen se nije nadala takvom odgovoru. Klimnula je glavom i progutala knedlu u grlu. Njen otac nije potomak, a bio je bliži smrti od svih njih. Trebaće mu mnogo duže da se oporavi. Helen je potisnula pomisao da se nikad neće potpuno oporaviti i pogledala Kler.

„Kako si?“, pitala je Helen pošto je videla da joj je najbolja drugarica tužna.

„Žešće umorno. Ti?“

„Izgladnelo.“ Helen je prebacila noge preko ivice kreveta i Kler je ustala da joj pomogne. Zajedno su se odvukle u prizemlje da poharaju frižider. Iako je Helen znala da treba da jede koliko god može kako bi se brže oporavila, nije skidala pogled s Kler.

„Šta je bilo, Smeško?“, pitala je Helen pošto je pojela nekoliko zalogaja pileće supe s rezancima. „Jesi li takva zbog Jasona?“

„Zbog svih vas. Ovog puta ste svi povređeni. I znam da to nije kraj“, odgovorila je Kler, još uvek neuobičajeno tužna. „Sprema se rat, zar ne?“

Helen je spustila kašiku. „Ne znam, ali bogovi ponovo mogu da siđu s Olimpa na Zemlju. Zbog mene.“

„Nisi ti kriva“, požuri Kler da je odbrani. „Prevarili su te.“

„Pa šta? Prevarena ili ne, omanula sam“, odvrati Helen ravno. „Pustila sam da me Arej satera u zamku iako su me upozorili da će se nešto dogoditi.“

Osećala se grozno, ali je znala da se ne sme prepustiti griži savesti pa je izbacila samosažaljenje iz glasa. Podzemni svet ju je naučio da prepuštanje crnim mislima, bez obzira na to koliko bilo opravdano, neće rešiti nijedan problem. Opomenula se da to spomene kad ponovo bude razgovarala s Hadom i vratila se na temu. „Jesu li se bogovi pojavljivali? Jesu li radili nešto?“

Pred očima joj se pojavila slika velikog divnog pastuva kako trči plažom. Prednje noge su mu bile krvave. Stresla se od gnušanja.

„Nismo čuli ništa“, odgovorila je Kler i slegla ramenima. „Bar ništa o božjem gnevu.“

„Šta je Kasandra predskazala?“

„Ništa. Nije objavila nijedno proročanstvo otkako ste se vas troje vratili.“

Helen je skupila usne, izgubljena u mislima. Naravno, proročica ćuti kad je najpotrebnija. Takve su grčke drame. Ipak, to ju je uznemirilo. Bili Grci ili ne, mora postojati *razlog* što Kasandra ne vidi budućnost. „Zato što je to iro-nija“ jednostavno nije zadovoljavajući odgovor.

„Len?“, prošaputala je Kler uplašeno. „Možeš li da zau-staviš bogove?“

„Ne znam, Smeško.“ Helen se zagleda u najbolju druga-ricu. Kler je bleđa od straha i nedostatka sna. „Ali boriću se iz sve snage ako ijedan pokuša da povredi nekog od nas.“